

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2008, č. j. fol/5353/08, sp. zn. 2008/330/FOL/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2010, č. j. 8 Ca 379/2008 - 105,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2010, č. j. 8 Ca 379/2008 - 105, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 3. 6. 2008 žalovaná udělila žalobkyni pokutu ve výši 250 000 Kč pro porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, (dále jen „zákon o vysílání"), neboť odvysíláním pořadu Myšlenky zločince I dne 11. února 2008 na programu Prima televize se dopustila porušení povinnosti nezařazovat v době od 06:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud v rozsudku ze dne 10. 2. 2009, č. j. 8 Ca 379/2008 - 54, přisvědčil námitce žalobkyně, že žalovaná nad rámec taxativně vymezených zákonných kritérií, které je třeba zohlednit při stanovení výše pokuty (§ 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání), přihlédla také k tomu, že žalobkyně povinnost danou ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) citovaného zákona

porušila *opakovaně*. Podle městského soudu zákon tuto skutečnost zohlednit nedovoluje a postup žalované tak nebyl správný. Městský soud shledal rovněž důvodnou námitku, že žalovaná před uložením pokuty nevydala žalobkyni upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání a neposkytla jí tak lhůtu k nápravě. Městský soud v tomto ohledu uvedl, že se porušení, které bylo předmětem předchozího upozornění, musí shodovat svou podstatou (tedy tím, co je typově závadného vysíláno) se sankcionovaným porušením. Byla-li tedy žalobkyně dříve upozorněna, že porušuje zákon vysíláním erotiky, prezentací alkoholu, kouření či vulgární mluvy, apod., nelze to mít za upozornění na to, aby nevysílala scény obsahující brutální krvavé násilí.

Proti tomuto rozsudku brojila žalovaná dne 25. 3. 2009 kasační stížností, v níž namítala, že soud nesprávně posoudil § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání, když uvedení faktu, že žalobkyně porušila § 32 odst. 1 písm. g) tohoto zákona opakovaně, považoval za nadbytečné, způsobující nezákonnost rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 23/2009 - 83, tuto kasační stížnost shledal důvodnou; uvedl, že žalobkyně byla již v minulosti upozorněna na konkrétní porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání z její strany a že jí za toto jednání byla dokonce několikrát uložena pokuta. Porušovala-li žalobkyně povinnost zakotvenou v citovaném ustanovení i nadále, svědčí to podle Nejvyššího správního soudu o jejím lhostejném vztahu k následku takového jednání. Závažnost protiprávního jednání provozovatele vysílání se jeho opakováním zvyšuje. Nejvyšší správní soud tedy shrnul, že postup žalované, která opakovanost porušení povinnosti zahrnula pod kritérium míry zavinění, byl správný. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V navazujícím řízení vydal městský soud dne 27. 4. 2010 rozsudek č. j. 8 Ca 379/2008 - 105, v němž, pokud jde o otázku, zda má žalovaná při ukládání pokuty zohlednit, zda provozovatel vysílání porušil povinnost opakovaně, vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu obsaženého ve zrušujícím rozsudku. Na tento rozsudek Nejvyššího správního soudu městský soud odkázal i pokud šlo o námitku porušení § 59 zákona o vysílání, a to na tu jeho část, v níž se uvádí, že „*žalobkyně byla již v minulosti upozorněna na konkrétní porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání z její strany a za toto jednání jí byla dokonce několikrát uložena pokuta.* (...)“.

Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku městského soudu č. j. 8 Ca 379/2008 - 105 kasační stížnost, v níž namítá především, že zatímco se Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku zabýval pouze otázkou „opakovanosti“ porušení ze strany provozovatele vysílání, městský soud jeho závěry vztáhl i na vypořádání se s žalobní námitkou týkající se vytýkané absence předchozího upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Stěžovatelka má za to, že městský soud měl o této žalobní námitce rozhodnout tak, jak učinil ve svém původním rozsudku č. j. 8 Ca 379/2008 - 54, kde uvedl, že je žalovaná oprávněna uložit sankci pouze tehdy, vydala-li dříve vůči témuž provozovateli vysílání upozornění, které časově a věcně souviselo s posuzovanou věcí, a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě se tak nestalo. Žalovaná podle stěžovatelky ve výčtu upozornění a správních řízení, kterým stvrzovala, že stěžovatelka byla na dané porušení dříve upozorněna, uvedla upozornění a rozhodnutí o uložení pokuty za odvysílání několika dílů pořadu Vyvolení, které prezentovaly konzumaci alkoholu a její

následky, kouření, vulgaritu a hrubost a verbální a neverbální násilí, dále upozornění či rozhodnutí o uložení pokuty za odvysílání reportáže o malíři malujícím penisem, o erotickém modelingu a zápasech téměř neoblečených žen v oleji, o sadomasochistickém salonu a o skupině Jackass Praha (prezentace chuligánství, hazardu s vlastním zdravím a životem a ohrožování zdraví jiných osob). Žádným z těchto upozornění či rozhodnutí o uložení pokuty pak stěžovatelka nebyla upozorněna na porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, kterého by se dopustila odvysíláním pořadu s typově shodnými či obdobnými skutky, jako jsou skutky, které jsou jí nyní vytýkány.

Dále se městský soud podle stěžovatelky (ani v původním ani v následném rozsudku) nevypořádal s žalobní námitkou, že žalovaná v oznámení o zahájení správního řízení nepopsala, které záběry v odvysílaném pořadu shledává závadnými a jak tyto záběry působí na děti či mládež. Stěžovatelka má za to, že právě náležité vymezení předmětu řízení již v samotném oznámení o zahájení řízení je v souladu s požadavkem zákonnosti a předvídatelnosti správních rozhodnutí.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti má žalovaná za to, že je kasační stížnost nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s."). Žalovaná tvrdí, že se městský soud řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu, při jehož formulaci Nejvyšší správní soud zcela jasně vzal všechna uvedená upozornění stejně jako sankce za relevantní a vztahující se k věci, byť i jen tím, že se jimi zabýval a shledal je jako opakované chování stěžovatelky. Pokud by přece jen Nejvyšší správní soud kasační stížnost připustil, vyjádřila se žalovaná k námitce týkající se nevymezení předmětu řízení v oznámení o jeho zahájení; má za to, že v oznámení uvedla, pro co je řízení zahajováno, identifikovala a podrobně popsala scény, jež mohou být problematické. Samotné posouzení, zda a jakým způsobem jsou tyto scény způsobilé ovlivnit vývoj dětí a mládeže, je předmětem správního řízení. Podle žalované by bylo nezákonné a krajně nevhodné předjímat takové úvahy v době, kdy existuje pouhé podezření ze spáchání správního deliktu.

Dříve, než Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, zabýval se tím, zda toto podání splňuje všechny formální náležitosti na něj kladené. Dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), která je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přípustnost kasační stížnosti v tomto konkrétním případě však Nejvyšší správní soud posuzoval i ve světle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost, která směřuje jen proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Za účelem posouzení přípustnosti předložené kasační stížnosti Nejvyšší správní soud stručně zrekapituloval průběh řízení: Městský soud vydal dne 10. 2. 2009 rozsudek č. j. 8 Ca 379/2008 - 54, v němž uvedl, že předmět dřívějšího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání musí věcně souviset s aktuálně sankcionovaným vysíláním. Proti tomuto rozsudku brojila kasační stížností žalovaná; její jediná námitka přitom směřovala do posouzení, zda skutečnost, že se provozovatel vysílání dopustil určitého porušení zákona o vysílání opakovaně, lze zohlednit při ukládání pokuty podle tohoto

zákona. Nejvyšší správní soud zaujal na tuto otázku jiný právní názor než městský soud a jeho rozsudek tedy zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V navazujícím řízení však městský soud vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu nejen pokud jde o otázku, zda mohla žalovaná při ukládání pokuty zohlednit, že provozovatel vysílání porušil svou povinnost opakovaně. Městský soud tyto závěry vztáhl i na žalobní námitku týkající se absence upozornění podle § 59 odst. 1 zákona vysílání, kterou tedy oproti svému původnímu rozsudku posoudil opačně. Proti tomu brojí v kasační stížnosti tentokrát stěžovatelka (žalobkyně), která má za to, že správný byl v tomto ohledu původní názor městského soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 10. 2. 2009.

Judikatura týkající se ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vztahuje zásadně na případy, kdy kasační stížnost podává opětovně tentýž účastník řízení, tedy ten, jehož kasační stížnosti bylo ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu vyhověno. I z tohoto důvodu judikatura užívá termín *opakovaná* kasační stížnost (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve vztahu k druhému účastníku řízení, tedy tomu, který dosud v řízení kasační stížnost nepodal, by bylo ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. aplikovatelné v případě, kdy by tento účastník brojil proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu v předcházejícím zrušujícím rozsudku: „*Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným*“ (srov. již citované usnesení č. j. 1 As 79/2009 - 165). V nyní posuzovaném případě Nejvyšší správní soud posuzuje kasační stížnost stěžovatelky (žalobkyně) poprvé a stěžovatelka v ní navíc nebrojí proti právnímu názoru Nejvyššího správního soudu promítnutému do navazujícího rozsudku městského soudu, domáhá se naopak toho, aby městský soud aplikoval správně právní závěry Nejvyššího správního soudu, resp. nevztahoval je na otázky, k nimž se Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku nevyjadřoval. Na tom nic nemění ani tvrzení žalované ve vyjádření ke kasační stížnosti, že Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku připustil, že stěžovatelka byla na porušení daného ustanovení zákona o vysílání v minulosti upozorněna a byla za něj pokutována. Nejvyšší správní soud se totiž v uvedeném rozsudku zabýval kritérii pro ukládání pokuty, konkrétně tím, zda mezi ně spadá opakované porušování povinnosti podle zákona o vysílání, a pro posouzení této otázky vycházel z žalovanou uvedeného výčtu upozornění a uložených pokut, z něhož vyplývá, že stěžovatelka *opakovaně porušila ustanovení § 32 odst. 1 písm. g)* zákona o vysílání. Nejvyšší správní soud zde však nijak neřešil otázku, zda byla stěžovatelka *opakovaně upozorněna, že ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání porušuje vysíláním krvavého brutálního násilí* - posouzení této otázky je předmětem až nyní předložené kasační stížnosti.

Z těchto důvodů shledává Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky přípustnou.

Důvodnost kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud posoudil v rozsahu stěžovatelkou tvrzených důvodů [§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.] a shledal kasační stížnost důvodnou.

Stěžovatelka především namítá, že městský soud nesprávně aplikoval právní závěry obsažené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu i na otázku absence upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání a tuto otázku tak, oproti svému prvnímu rozsudku ze dne 10. 2. 2009, rovněž nesprávně posoudil.

Již výše v části týkající se přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovatelce v tom, že závěry, které uvedl ve svém rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 23/2009 - 83, skutečně nelze vztáhnout na posouzení, zda žalovaná splnila svou povinnost podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Vzhledem k tomu, že tak městský soud učinil a žalobní námitku týkající se absence upozornění tak posoudil nesprávně, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozsudek zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Pokud jde o splnění povinnosti podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání v daném případě, posoudil ji městský soud správně již ve svém původním rozsudku ze dne 10. 2. 2009, č. j. 8 Ca 379/2008 - 54. Obdobný případ Nejvyšší správní soud již posuzoval, a to v rozsudku ze dne 25. 11. 2010, č. j. 6 As 19/2010 - 101. Dospěl zde k závěru, že pro účely posouzení, zda žalovaná splnila povinnost upozornění, je třeba odlišit jednotlivé způsoby porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání - pokud „*provozovatel odvysílal pořad nevhodný explicitním předváděním brutálního krvavého násilí, zabíjení lidí, apod., pak za předchozí upozornění nelze považovat sankci za pořad nevhodný z důvodu prezentace požívání alkoholu, kouření, vulgární mluvy nebo erotiky*“. Rovněž v nyní posuzovaném případě přitom ve výčtu předchozích upozornění a správních řízení žalovaná uvedla způsoby porušení § 32 odst. 1 písm. g), které se sankcionovaným obsahem vysílání (explicitní předvádění brutálního násilí, zabíjení osob, apod.) nemá žádnou věcnou souvislost (konzumace alkoholu, kouření, reportáže s erotickým námětem, prezentace chuligánství a hazardu s vlastním zdravím - konkrétněji výše v tomto rozsudku). Vzhledem k tomu, že z judikatury vyplývá jasný požadavek na věcnou (materiální) souvislost mezi předchozím upozorněním a dalším deliktním jednáním (srov. například rozsudek ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 16/2009 - 82), uvedený postup žalované ve správním řízení neobstojí.

Ke kasační námitce stěžovatelky, že se městský soud nevypořádal s její žalobní námitkou, že žalovaná v oznámení o zahájení správního řízení nepopsala, které záběry v odvysílaném pořadu shledává závadnými a jak tyto záběry působí na děti či mládež (str. 12 - 13 žaloby), Nejvyšší správní soud konstatuje, že se městský soud problematice náležitostí oznámení o zahájení správního řízení věnoval pouze kuse, když konstatoval, že bylo řízení zahájeno řádně a v souladu s příslušným ustanovením zákona. Městský soud by se mohl touto žalobní námitkou zabývat obšírněji, ačkoli tato námitka není podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu důvodná. Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že „*na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymezit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, publikovaný pod č. 2119/2010 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě ze správního

spisu vyplývá, že žalovaná v oznámení o zahájení správního řízení stěžovatelku informovala, že se mohla odvysíláním pořadu Myšlenky zločince I (konkrétního data a času) dopustit porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Současně zde žalovaná pořad a poté rovněž konkrétní posuzovaný díl stručně charakterizovala. Žalovaná zdůraznila, že je v pořadu prezentováno fyzické násilí a zabíjení osob (často drastickým způsobem) a že pořad obecně obsahuje psychicky a emočně vypjaté scény. Následně žalovaná v oznámení popsala nejdrastičtější scény pořadu (zastřelení policisty a dalších tří osob) a identifikovala je uvedením doby jejich vysílání. Dále žalovaná uvedla, že je třeba přihlédnout k dalším analyzovaným záběrům, které rovněž dostatečně skutkově popsala (zobrazení zastřeleného otce v parku, záběry střelce, který samopalem ohrožuje lidi v nemocnici, aj.). V daném případě tedy nelze hovořit o nevědomosti stěžovatelky o předmětu řízení a z toho vyplývající újmě na možnosti se v řízení účinně hájit. Stěžovatelce bylo zřejmé, o čem se bude řízení vést, a byla jí též dána možnost vyjádřit se k předmětu řízení. Lichá je rovněž námitka, že žalovaná musí v oznámení o zahájení řízení vyložit, jakým způsobem by mohl předmětný pořad ovlivnit vývoj dětí a mladistvých, neboť tím by žalovaná předjímala další průběh řízení a tato skutečnost by nebyla v této fázi řízení pro stěžovatelku nijak relevantní. Stěžovatelce navíc muselo být z popisu předmětných scén zřejmé, které jejich aspekty (a jak) mohou na děti a mládež působit.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek a potažmo i žalobou stěžovatelky napadené správní rozhodnutí neobstojí již s ohledem na první kasační námitku stěžovatelky, je třeba napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne městský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu